

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Indien iemand eene andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer die naar de godzaligheid is, die is opgeblazen, en weest niets.

1 TIM. 6 : 3, 4.

No. 19.	1 October 1905.	10de Jaargang.
---------	-----------------	----------------

STRALEN VAN LEVEND LICHT.

DOOR CHARLES W. PENROSE.

No. 3.

DE VERZOENING. — EERSTE BEGINSELEN VAN HET EVANGELIE.

Vruchten des Geloofs.

In voorgaande traktaten dezer serie is aangetoond, dat er maar één ware godsdienst kan zijn, omdat er maar één Opperwezen is, dat die door Hem moet geopenbaard zijn, inplaats van gemaakt door menschen, en dat het eerste beginsel van dien godsdienst geloof is, dat alleen kan getoond worden door werken. Laat ons nu zien, wat die werken zijn, die noodzakelijk zijn tot zaligheid. De eerste vrucht van het geloof in God en in Jezus Christus, is bekeering van zonde. Zonde tegen God is overtreding van Zijne wet. Overtuiging van zonde komt door geloof in God en in Zijne wetten. Overtuiging leidt tot ootmoed, bekeering en gehoorzaamheid. Droefheid over zonde is in zichzelf geen ware bekeering; ware bekeering behelst niet alleen berouw over het verleden, maar hervorming voor de toekomst. Zij behelst vastberadenheid om zich van zonden te onthouden en ze te verzaken. Zooals de Apostel Paulus het uitdrukte: „Want de droefheid naar God werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid.” (II Cor. 7:10). Indien de zondaar bedroefd is omdat hij openbaar is geworden, is dat geen ware bekeering. Smart is een element van bekeering, omdat wanneer iemand die gelooft, waarneemt dat hij een wet van God gebroken heeft, hij wroeging gevoelt. Maar tenzij hij vast besluit om van zijn overtreding af te wijken, en ze niet meer te doen, bereikt hij niet de ware bekeering.

Noodzakelijkheid van Bekeering.

„Laat af van kwaad te doen, leert goed doen,” is het woord van God en Zijne geïnspireerde dienstknechten door alle eeuwen geweest. Het is een stap voorwaarts in den praktischen godsdienst. Het is volstrekt noodzakelijk tot zaligheid. Zonder dat is het geloof in Christus ijdel. Hij Zelf zeide: „Indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks vergaan.” (Luk. 13 : 3). „God verkondigt nu allen menschen alom, dat zij zich bekeeren.” (Hand. 17 : 30). Jezus beval dat „in Zijnen naam zou gepredikt worden bekeering en vergeving der zonden, onder alle volken.” (Luk. 24 : 47). De voorstelling dat de menschen tegen God en tegen het menschdom mogen zondigen, en door het bloote geloof in de verdiensten van den Heiland kunnen vrijgesproken worden van al de gevolgen hunner schuld, is een van de grootste der vele onzinnigheden, die door de hand des menschen op den boom van godsdienst geënt zijn.

Het Doel van het Zoenoffer van Christus.

Christus heeft Zichzelven gegeven als een offerande, om de menschen te verlossen van hunne zonden, niet in hunne zonden. Zijn werk is om het menschdom te verlossen, door het te verheffen tot Godheid. Zijn Evangelie leert reiniging van zonde en verhooging tot de gerechtigheid Gods. De verzoening op den Calvariëberg gewrocht, wordt door hedendaagsche godgeleerden die ze prediken, zoo zeer misbegrepen als de leeringen van Mozes en de profeten bij de sekten die den Nazarener verwierpen. Het zoenoffer was voor een tweevoudig doel. Ten eerste, om het menschdom te verlossen van de gevolgen van de erfzonde bedreven in den Hof van Eden, en ten tweede, om den weg te openen tot verlossing van de persoonlijke zonden door de nakomelingschap van Adam begaan.

Verlossing van de Erfzonde.

Het eerste doel. — Verlossing zal tot het gansche menschenras komen, zonder zijn toedoen. De dood kwam in den beginne in de wereld, omdat een goddelijke wet gebroken was. Hij ging op al de afstammelingen van den overtreder over. Christus gaf Zichzelven als een offerande voor die zonde. Zooals de dood door één mensch is gekomen, zal ook het leven door één mensch komen. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (I Cor. 15 : 22). Dewijl de zonen en dochteren van Adam niet persoonlijk deel namen in de overtreding die den dood teweeggebracht heeft, noch er voor verantwoordelijk zijn, wordt van hen niet vereischt om iets te doen in het werk dat hen tot het leven zal herstellen. De opstanding zal even zoo algemeen zijn als de dood. De verrijzenis zal even verregaand in hare werking zijn als de gevolgen van den val. Maar wanneer de opstanding door Christus zal volbracht

zijn, zullen de dooden, klein en groot, die aldus uit het graf voortgebracht en verlost zijn, naar hunne werken geoordeeld worden. (Openb. 20).

Verlossing van persoonlijke zonden.

Het tweede doel. — De eigen zonden van ieder persoon. Verlossing daarvan zal slechts komen door geloof in Christus en gehoorzaamheid aan Zijn Evangelie. Ieder verstandelijk mensch is voor zijn eigen handelingen verantwoordelijk. Hij moet doen hetgeen vereischt is, opdat hij van zijne zonden gered moge worden. De mensch bezit erfelijk de macht om recht te doen of om kwaad te doen. Hierin heeft hij een vrijen wil. Hij kan het kwade weerstaan en het goede doen, of het goede weerstaan en het kwade doen, naar hij verkiest. Het doet er niet toe, hoe groot de kracht der omstandigheden en der omgeving en de drukking van erfelijke invloeden moge zijn, het wilsvermogen van de kreatuur blijft bestaan. De leerstelling van belooning en straffen is gegrond op persoonlijke vrijheid van wil en persoonlijke verantwoordelijkheid voor het uitoefenen ervan. Christus heeft voor de menschen datgene — en slechts datgene — gedaan, wat zij niet in staat waren om voor zichzelf te doen. Hetgeen zij wel kunnen verrichten, wordt van hen vereischt. Zij kunnen gelooven, zij kunnen zich bekeeren, en zij kunnen de geboden van Christus, die als voorwaarden van zaligheid zijn gegeven, ontvangen en gehoorzamen.

Tenzij zij dat doen, en hoewel zij uit de dooden zullen opgewekt worden en voor den Eeuwigen Rechter verschijnen, kunnen zij niet verhoogd worden om in Zijne tegenwoordigheid te wonen.

Zaligheid op Voorwaarde van Gehoorzaamheid.

Aldus zal men zien, dat terwijl Christus voor de erfzonde door welke de dood in de wereld kwam onvoorwaardelijk is gestorven, hij voor de persoonlijke zonden van de wereld als een voorwaardelijke verzoening stierf. Het was om deze voorwaarden bekend te maken en aan iedere kreatuur aan te bieden, dat Hij Zijn Apostelen uitzond als boodschappers van zaligheid. Er is geen andere weg tot het eeuwige leven. Het plan tot zaligheid wordt niet veranderd opdat het moge overeenkomen met de ideën en opiniën der menschen. Het verschilt niet in verschillende tijdperken, noch onder verschillende volken. Het is het „Eeuwige Evangelie.” De wet van Mozes was een tijdelijke en onvolmaakte wet van vleeschelijke geboden, gegeven omdat het Evangelie door de Israëlieten verworpen was geworden. Zij voldeed aan haar doel en verdween, toen het eenige, eeuwige plan des Evangelies door Jezus Christus hersteld werd, door Wien alleen, het menschdom kan zalig worden, en die zaligheid kan niet ontvangen worden dan door geloof in Hem, hetwelk bevat gehoorzaamheid aan de door Hem gestelde vereischten.

Vergeving van Zonden.

Ik heb aangetoond, dat geloof het eerste beginsel van het Evangelie, en bekeering — het nalaten van zonde, het tweede is, en het is nu noodig om het derde beginsel voor te stellen, namelijk de vergeving van zonden. Het begrip in zwang in het hedendaagsche Christendom is dat de bekeering zelve de vergeving van zonden brengt. Dat is weer een ernstige dwaling. De betaling van schulden wordt niet teweeggebracht door eenvoudig op te houden met krediet te nemen; het besluit om niet meer te zondigen wischt geen zonden uit die reeds begaan zijn. God is een Wezen van orde en Wetten. Hij heeft het middel ingesteld, waardoor ieder zondaar kan gereinigd worden van het verleden. Zijne wetten zijn even eenvormig in de geestelijke wereld als in de natuurlijke wereld; gehoorzaamheid aan die wetten is juist zoo noodzakelijk in de eene sfeer als in de andere. De geloovige die zich bekeert, ontvangt vergeving van zonden door den doop, wanneer deze bediend wordt door goddelijke besturing en onder goddelijke volmacht.

De Doop tot Vergeving der Zonden.

De doop tot vergeving der zonden werd gepredikt en bediend door Johannes, den voorlooper van Jezus. „Johannes was doopende in de woestijn, en predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden.” (Mark. 1 : 4). Jezus bekrachtigde dien doop in persoon en door Zijne leering. Ook zond Hij Zijn Apostelen, om hem aan alle creaturen te verkondigen. (Matth. 28 : 19, 20; ook Mark 16 : 15, 16). Voor dat zij dien doop zouden prediken, beval hij hun dat zij te Jeruzalem zouden blijven, totdat zij zouden aangedaan zijn met kracht uit de hoogte. (Luk. 24 : 47, 49). Die kracht werd op den dag van het Pinksterfeest op hen uitgestort, toen zij eendrachtelijk bijeen waren in eene plaats, en de Heilige Geest werd bij hen openbaar in zichtbaren vorm. Toen het volk, als een groote menigte, samenvergaderd was om de Apostelen te hooren, hield Petrus de eerste Evangeliepredikatie na de opstanding van Christus, zooals beschreven in het 2de hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen. Nadat hij van de zending en opstanding van Jezus Christus getuigenis had gegeven, werd de vraag gesteld: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?” Toen zeide Petrus tot hen: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen; want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen die daar verre zijn, zoo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.” (Hand. 2 : 37—39). Drie duizend menschen ontvingen dien dag het Evangelie van Jezus Christus, en werden gedoopt tot vergeving hunner zonden.

Het Bloed van Christus reinigt van alle Zonden.

De vergeving van zonden wordt geschonken door den doop aan hen die gelooven en zich bekeeren, maar komt door de verzoening door Jezus Christus teweeggebracht. „Zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving.” (Hebr. 9 : 22). Het bloed van Christus voldoet voor het bloed van den zondaar die aan de in het Evangelie gestelde voorwaarden beantwoordt. De voordeelen van de verzoening worden aan allen wien het Evangelie verkondigd wordt, aangeboden, maar worden slechts verkregen door hen die er gehoorzaamheid aan schenken. Dikwijls wordt deze schriftuurtekst aangehaald: „Het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.” Maar dit is slechts een gedeelte van den tekst en is daarom misleidend. Hier is de Schrift, zooals zij luidt: „En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is, en gansch geene duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij, en doen de waarheid niet; maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.” (1 Joh. 1 : 5-7).

De Doop door Onderdompeling.

De doop werd door goddelijk gebod ingesteld tot vergeving van zonden. Hij is daarom noodzakelijk. Hij is een teeken van afwassching, reinigen, der zonde sterven, der wereld begraven worden, en van opstaan tot nieuwigheid des levens in Christus Jezus; want doopen beteekent onderdompelen. Het besprenkelen of water op het lichaam gieten is geen doopen. De verordening van den doop gepredikt door Johannes den voorlooper, door Christus Zelfen, en door de Apostelen die Hij als gezanten uitzond, was een begraving en een geboorte. Toen Jezus door Johannes gedoopt werd, geschiedde dit in de rivier de Jordaan: „Toen kwam Jezus van Galilea naar de Jordaan, tot Johannes, om van hem gedoopt te worden. Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is noodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij? Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af. En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend en hij zag den Geest Gods nederdalen gelijk eene duive, en op Hem komen. En zie, eene stem uit de hemelen, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, mijn Geliefde, in welken Ik Mijn welbehagen heb.” (Matt. 3 : 13-17). Jezus zeide tot Nicodemus: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5). Jezus zelf heeft het voorbeeld gegeven, en werd geboren uit water en

Geest, en hoewel Hij geen zonde kende, moest Hij gedoopt worden om „alle gerechtigheid te vervullen.” Toen Filippus den Moorman doopte, „daalden zij beiden af in het water, zoo Filippus als de Kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg.” (Hand. 8 : 35—39). „Johannes doopte ook in Enon, bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren.” (Joh. 3 : 23). Paulus vergeleek den doop bij een begraafing en een opstanding. (Zie Rom. 6 : 4, 5; Col. 2 : 12). Petrus noemde den zondvloed een tegenbeeld van den doop. (1 Petr. 3 : 20, 21).

Kinderdoop. — Volmacht.

De orde van het Evangelie zooals door Christus en Zijne Apostelen geleerd, was ten eerste geloof, ten tweede bekeering, ten derde doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden, met de belofte van den Heiligen Geest aan allen die daaraan voldeden. De kinderdoop is een tastbare ketterij. Zonde is de overtreding der wet. Kindertjes kunnen geen zonde begaan. De doop moet volgen op geloof en bekeering. De kinderkens kunnen geen geloof oefenen, en zij hebben zich van niets te bekeeren, zelfs indien zij tot bekeering in staat waren. God heeft nooit iemand opdracht gegeven om een kindeken te doopen. Jezus zegende kleine kinderen en zeide: „Want derzulken is het Koninkrijk Gods.” De doop moet, om bij God aannemelijk te zijn, bediend worden door een persoon die werkelijke Goddelijke volmacht heeft. Hij moet bediend worden in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Niemand heeft het recht om zich die volmacht aan te matigen. Zij moet van God komen, anders zal de doop van nul en geene waarde zijn. Wanneer hij bediend wordt zooals het behoort, brengt hij vergeving der zonden, en de gedoopte geloovige wordt een nieuwe creatuur, staat rein voor God, en is toebereid om de gave des Heiligen Geestes te ontvangen. Verdere uitlegging van dit allerge wichtigste onderwerp zal in hieropvolgende traktaten gegeven worden. Dat de lezer overwege, onderzoekte, en inga op het pad des eeuwigen levens en der zaligheid.

HET OORDEEL VAN EEN RABBIJN OVER JEZUS.

Rabbiïn Silverman hield korten tijd geleden in den Temple Emmaüel, te Manhatten, eene predikatie over den Messias. De opinie van geleerde Joden, over dit onderwerp, zal altijd van groot belang zijn voor het algemeen publiek.

Een gedenkwaardig punt in zijne redevoering was de aanname van de beschrijvingen bekend als de Evangeliën, als waarachtige geschiedenissen, hoewel hij sommige der voornaamste in die documenten verhaalde feiten ontkent. Hij wordt aldus wedergegeven:

„Aan het begin van de tegenwoordige tijdrekening onderdrukten de Romeinen het volk van Judea, en Pontius Pilatus mergelde het uit door onrechtvaardig belastingheffen. Het geroep om een verlosser ging op, een Messias om den toestand te verlichten. In dienzelfden tijd was Jezus in Galilea predikende tegen de verdorvenheid en zonden van dien tijd. De benaming Messias werd hem gegeven, omdat hij de ongelukkigen hielp. Aldus waren er te dien tijde twee meeningen in omloop over Messias, de Galileesche, een verlosser van smart, zonde en misdaad beduidende, en de Palestijnsche, die een verlosser der natie beteekende. Jezus werd in Jeruzalem aangekondigd als een Mèssias voor geestelijke onderdrukking, maar Petrus en de andere Apostelen stelden de staatscrisis tot nut en gingen om in de stad en maakten hem bekend als de Staatsmessias, de Koning der Joden. Jezus kende het verschil en weigerde den titel, en begreep dat de toeëigening er van gelijk stond met verraad tegen de Romeinen. Hij kon echter de beweging niet stuiten, en Pilatus veroordeelde Hem, op den avond van zijn gevangenneming, als een overtreder tegen den staat en onderwierp Hem aan de doodstraf. Het was eenvoudig en alleen een moordpleging zonder gerechtelijk verhoor. Toen kwam de groote onjuiste voorstelling, maar voor de stelling als Messias en de opstanding is er geen grond in de geschiedenis.”

Het is voor de Hebreën een groote stap om van het oude vooroordeel tegen den grooten Nazarener te komen tot deze openlijke erkenning van Hem als de „Messias in den Galileeschen zin van het woord”, -- een verlosser van smart, zonde en misdaad. Redelijkheid verbiedt den vernuftigen denker om hier stil te staan. Indien de „Evangeliën” ware geschiedkundige documenten zijn, was Jezus -- en is -- de Messias van al de oude profeten, de Verlosser niet alleen van de nakomelingen van Abraham, maar de Zaligmaker van het menschdom. Indien de Evangeliën echte geschiedenis zijn, was Jezus zulks, of Hij was een bedrieger. Het is onzin om de Evangelische beschrijving van Zijn geboorte en leven als waar aan te nemen, en die beschrijving leugenachtig te heeten, wanneer het Zijn dood en Zijn opstanding betreft. Indien de Evangeliën waar zijn, was Jézus de Zoon van God. Hij stierf voor de zonden der wereld, en Hij verrees uit de dooden, en voer op tot heerlijkheid, en zal wederom verschijnen in macht en majesteit. De opstanding is even sterk bevestigd als eenig andere gebeurtenis in het leven van Jezus. Niets dan de getuigenis van ooggetuigen van dat grootste aller wonderen kan op bevredigende wijze een verklaring geven van den wonderbaren aangroei eener godsdienstige sekte, wier voor-naamste eerste predikers visscherlieden waren uit een zeer nederig gedeelte van het Romeinsche keizerrijk, en die verkondigden zaligheid door geloof in iemand die als godslasteraar en verrader ter dood was gebracht.

Rabbijn Silverman put uit zijne verbeeldingskracht, wanneer hij verklaart dat Petrus en de andere apostelen, door een misverstand der zaak, het valsche gerucht verspreidden dat Jezus een bevrijder van den Staat zou zijn. Eenige politieke hoofden van die stormachtige eeuw, de groote volksgunst ziende waarin de Nazarener stond, trachtten Hem tot hunnen dienst aan te werven. Zij hoopten van Hem een stuk gereedschap te maken voor hunne politieke plannen. Zij deden het voorstel om Hem „Koning te maken, indien Hij hen slechts verder wilde leiden. Maar Hij weigerde steeds om aan zulke plannen eenige aandacht te schenken. En wanneer Hij onder Zijne volgelingen ooit teekenen zag van zulk een geest, bestrafte Hij hen en verklaarde hun den aard van Zijn „Koninkrijk” en Zijn werk als de Messias. Zijne weigering zelf om zich te laten gebruiken voor de plannen van de politieke samenzweerders riep hunne vijandschap in het leven. Zijne reinheid, oprechtheid en trouw trokken tot Hem den haat van deze oude zondaren, die eindelijk overeenkwamen en plannen maakten voor Zijnen dood.

Deze zijn de feiten, met welke men rekening moet houden. Niemand buiten het Christelijke geloof is in staat geweest om betreffende Jezus eene theorie te vormen, die al de feiten in overweging neemt. Er is geen ware theorie aangaande Hem, uitgenomen die welke Hem als den Messias aanneemt, en het schijnt ons toe, dat bedachtzame Joden tot dit besluit naderen, wanneer zij Zijn leven eerbiedig bestudeeren in de Evangeliën.

(Des. News.)

RUSSISCHE KLOOSTERS.

..... Dat in kloosters over 't algemeen geen gebrek wordt geleden is bekend genoeg, maar wat sommige Russische conventen binnenhalen is reusachtig. Het Alexander Nefski-klooster te St. Petersburg b. v. int aan gewone kerkelijke ontvangsten 200.000 Roebel; voorts aan fondsen voor kerkebouw, liefdadigheid, enz. 750.000 Roebel, terwijl 500.000 Roebel uit onroerend goed het anderhalf miljoen bijna vol maken. De prior van het klooster krijgt behalve een vast salaris daaruit 65.000 Roebel; de oeconoom van het klooster 20.000; de zeventig monniken tezamen 250.000. De rest wordt bij het kapitaal van het klooster gevoegd.

Nog grooter inkomsten hebben het Nowodewitze-klooster te Moskou en het klooster van de Grot te Kief. De kroon spant echter het Troize-Sergej-klooster bij Moskou, dat een kapitaal van drie Milliard bezit; het beschikt dan ook over enorme middelen.

Dit zijn almede de rijkste kloosters in Rusland, maar de overige — er zijn er 700 in 't geheel — bezitten tezamen ook schier onmetelijke rijkdommen.

(N. Rott. Ct.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

OUD-TESTAMENTISCHE EN MODERNE BESPRENGING.

De prediker van het Evangelie van Jezus Christus, die als één der eerste beginselen den doop door onderdompeling leert, ontmoet nu en dan iemand, die met den Bijbel tracht te bewijzen, dat bespenkeling de door God verlangde doop is. Eerst begint men gewoonlijk met het Nieuwe Testament, en als dat zonder goed gevolg van hoekje tot kantje doorzocht is, komt men met het Oude Verbond. Want, wordt er dan gezegd, Ezechiël spreekt toch zoo duidelijk van besprenging! Is dit waar? Alles wat die Profeet er van zegt is dit:

Ezech. 36 : 24, 25. „Want Ik zal u uit de Heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden: van al uwe onreinigheid en van al uwe drekgoden zal Ik u reinigen”.

Wij kunnen niet zien hoe deze teksten met de hedendaagsche besprenging in verband staan. De Heere spreekt tot het huis Israëls. Hij zal hen uit al de landen vergaderen, iets wat nog niet geschied is, en *dan* zal *Hij* rein water op hen sprengen. Versta wel dat God het zelf doen zal, en op het huis Israëls, niet op niet-Israëlieten. Nu kunnen over-ijverige lieden wel al vast beginnen met besprengen (nota bene op niet-Israëlieten!) en denken dat zij den Heere een dienst bewijzen, maar of zij het aan het rechte einde hebben, betwijfelen wij hard. Wij zouden haast willen zeggen: hardloopers zijn doodloopers. Er helpt geen lievemoeieren aan: eerst moet Israël vergaderd zijn, dan pas zal de door Ezechiël bedoelde besprenging geschieden.

Er bestond een wet in Israël, die besprenging gebood, wanneer iemand wegens een sterfgeval in zijn tent, of door aanraking van een doode, of diens gereedschap, „onrein” was geworden:

Num. 19 : 17-19. „Voor eenen onreine nu zullen zij nemen van het stof des brands der ontzondiging, en daarop levend water doen in een vat. En een rein man zal hijzop nemen, en in dat water doopen, en sprengen het aan die tent, en op al dat gereedschap, en aan de zielen, die daar geweest zijn; insgelijks aan degenen, die een gebeente, of eenen verslagene, of eenen doode, of een graf aangeroord heeft. *En de reine zal den onreine op den derden dag en op den zevenden dag besprengen*; en op den zevenden dag zal hij hem ontzondigen; en hij zal zijne kleederen wasschen, en zich met water baden, en op den avond rein zijn.”

„Dit zal *huntlieden* zijn tot een eeuwige inzetting”, zegt vers 21. Waar men de besprenging nu ook tot een inzetting voor de niet-

Israëlieten maken wil, daar vragen wij ons verwonderd af: waarom niet zich eveneens met water gebaad? Baden wordt zoowel geboden als besprengen. En waarom alleen op het voorhoofd van den doopeling gesprengd en niet ook aan de woning en op al het gereedschap? Ook zouden wij willen vragen: waar is de „reine man”, die besprengen mag?

Als doop-bediening kan men besprenkeling evenmin met het Oude Testament als met het Nieuwe bewijzen. Daarvoor zijn zeer grondige redenen. Christus en Zijne eerste volgelingen doopten door onderdompeling. Het eerst vermelde geval van afwijking daarvan is dat betreffende Novatianus in het midden der derde eeuw. Deze man, nog ongedoopt zijnde — zoo verhaalt Eusebius — viel in eene gevaarlijke ziekte, en omdat zijn sterfuur nabij scheen te zijn, werd hij op het bed, waarop hij lag, gedoopt (eigenlijk: geheel en al gesprengd in bed) *indien* — voegt Eusebius er bij — *dit doopen mag genoemd worden*. In verband hiermede ontleenen wij het volgende aan een boekje, getiteld: „Wie moet gedoopt worden? en Waarin bestaat de doop?” door R. Pengilly:

„Novatianus herstelde, en uit wat toen volgde is ons op merkwaardige wijs het gevoelen van de toenmalige Christenheid omtrent den Doop bewaard gebleven. De bisschopszetel te Rome kwam in het jaar 251 ledig te staan. Twee personen werden tot de bisschoppelijke waardigheid verkoren, n.l. Cornelius, op wien de meerderheid zich vereenigde en deze Novatianus. Cornelius schreef een langen brief aan Fabius, bisschop van Antiochië, en zegt daarin (volgens de vertaling van Dr. Wall) „dat Novatianus niet wettig tot het priesterschap gekomen zijnde, dus veel minder verkiesbaar was tot bisschop.” — De lezer lette nu op de aangegeven redenen. — „Want *de geheele geestelijkheid en een groot aantal leeken* waren tegen zijne verkiezing als Presbyter, omdat het, zoo zeiden zij, niet wettig was dat een, die gelijk hij, in zijn bed was gedoopt (gesprengd als boven) zou toegelaten worden tot eenig kerkelijk ambt.”

„Hier hebben wij nu het eerst vermelde geval van water *uitsorten*, — hetzij door begieten of besprengen — om te doopen, en hier ontmoeten wij tegelijk een ernstig bezwaarschrift tegen den man, die zoo gedoopt is en dat juist om dien doop. Wat is dat bezwaar? Is het gericht tegen zijnen toestand; tegen hem, als ziek te bed liggende? Of tegen den vorm van zijnen doop? Ik antwoord: Tegen *beide*; want niet lang daarna werden deze beide bezwaren tegen zulk eenen doop in het licht gesteld. 1e. Er rees bezwaar tegen *een kranke*, omdat gelijk het Concilie van Neo Cesarea bevestigde in de 12e Canon, „Die gedoopt is, ziek zijnde, mag geen priester worden; want dat hij tot het geloof kwam geschiedde niet vrijwillig; maar uit nooddwang.” En 2e tegen den *vorm*. Terwijl Novatianus nog leefde, onderwierp zekere Magnus aan Cyprianus de vraag: „Of diegenen als ware Christenen moesten geacht worden, die niet in het water gewasschen, maar slechts be-

sprengd waren?" Cyprianus antwoordde dat de doop als geldig moest beschouwd worden „necessitate cogente, Deo largiente" d. i. *de noodzakelijkheid er toe dwingende en God toegeeflijkheid gebruikende*. De lezer oordeele nu zelf over de kracht van dit bewijs.

„Van dien tijd (Ao 250) werd besprenging toegelaten, maar *alleen in geval van noodzakelijkheid* en waar sterven verwacht werd. Een valsche beschouwing des doops, als noodig tot zaligheid, leidde daar toe

„Frankrijk (zegt Dr. Wall) schijnt het eerste land te zijn geweest, waar de doop door besprenging werd toegediend aan gezonde personen." Deze besproeiing of begieting in de kerk van Rome werd eerst *geduld* in de achtste eeuw, terwijl de *onderdompeling* de gevestigde wet in de kerk bleef. Zoo stonden de zaken gedurende verscheiden honderd jaren. In de *zestiende* eeuw werd begieten algemeen aangenomen. De Ritualen (boeken met kerkgebruiken) van die kerk bewijzen dit onwederlegbaar."

„De Kerk van Engeland hield zich langer dan vele natiën op het vaste land aan het oorspronkelijke gebruik. Erasmus (Ao 1530) zegt: „Perfunduntur apud nos; nerguntur apud Anglos" d. i. „Bij ons (Nederlanders) krijgen zij het water op zich; in Engeland worden zij ingedompeld". De Catechismus dier kerk leert de jeugd den vorm des doops als alleenlijk door onderdompeling: „Het water, *waarin* de persoon gedoopt wordt." „In de vroege geschiedenis dier kerk (zegt Dr. Wall) spreekt alles eenstemmig van indompelen, zonder eenige melding te maken van begieten of besprengen." In 1546 werd de eerste uitzondering gemaakt voor „zwakke kinderen". Kort daarna begon de besprenging toe te nemen en „met een halve eeuw werd die manier de meer algemeene, terwijl zij nu de bijna eenige manier van doopen (*in die kerk*) is."

Wij behoeven hier niel veel aan toe te voegen. 't Is haast ongeloofelijk dat men zich nog aan schijn-bewijzen vastklemt terwijl Christus zelf zulk een duidelijk voorbeeld van de ware doop-manier gaf door *in de Jordaan af te dalen*. Den besprenkeling-voorstander zouden wij willen vragen: Wat denkt gij van den Christus? Met het antwoord staat of valt uwe leer. Zij is verkeerd als gij van Hem een verkeerde voorstelling hebt. Bekleedt de Heere Jezus de rechte en behoorlijke plaats in uwe gedachten, dan erkent gij Hem als uw waardig voorbeeld en „een leeraar van God gekomen".

I. K.

Beloften zijn goedkoop, maar de duurte ligt in 't volbrengen. Die roomwafels beloofd hebben, meenen dikwijls ontzaglijk veel te doen, als ze pannekoeken bakken. Ja nog meer: — men belooft dikwijls met den mond en..... betaalt met den voet.

DE BRUNE.

DE MENSCH IS SLECHTS EEN RENTMEESTER.

Er zouden geen moeilijkheden bestaan tusschen werkman en kapitaal, arm en rijk, indien ieder mensch zich beschouwde als een rentmeester of bestuurder van hetgeen hij bezit of aanwerft. De voorschrift, „Vergadert u geene schatten op de aarde,” wordt dikwijls verkeerd opgenomen. Men vergadert zich letterlijk schatten, voor zichzelf en de zijnen, en vergeet daarbij dat de eenige rechtvaardiging voor het aanwerven van rijkdom is, dat die wijselijk wederom moge verspreid en daar geplaatst worden waar hij aan het grootste aantal van Gods kinderen het grootste goed kan doen.

„De aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid.” Sommige menschen handelen alsof er geen eigenaar van deze schoone planeet ware. Zij nemen alles, waarop zij door sluwheid in den handel of door gelukspel de handen kunnen leggen, zonder ooit te bedenken dat zij den Eigenaar rekenschap, of aan Zijne kinderen, hunne medemenschen, eenig teeken der liefde verschuldigd zijn. Maar de sterveling heeft in werkelijkheid niets in eigendom. Hij is een huurling van korten duur. De kudden dieren op „duizend heuvelen” behooren God toe; ook de wouden, de marmergroeven, en al de zilver- en goudaderen. De Schrift erkent de opvatting van het rentmeesterschap van den mensch, niet 's menschen eigendom. Wat de mensch in zijne handen heeft, is hem van God geleend: „Wat bezit gij, dat gij niet ontvangen hebt?”

Het is deze waarheid die de Almachtige op Zijne kinderen inprent door de wet der tienden — eene waarheid, die men noodzakelijk moet verstaan en volbrengen, indien men volmaaktheid wil bereiken. Want alleen door de wet van opoffering kan vooruitgang gemaakt worden. Wanneer de mensch zijne volkomen afhankelijkheid van God erkent, zal hij het nuttigste zijn, omdat al de gaven die hij heeft, tot de beschikking van den Almachtige zullen gesteld worden, voor het welzijn van Zijne kinderen.

Des. News.

TERUG TOT DE NATUUR.

Er bestaat in onze dagen een sterke beweging in sommige kringen, om tot de onkunstmatige natuur terug te keeren. Wij vinden in een dagblad aangehaald een gesprek met een persoon die bloothoofds, barrevoets en schaars gekleed op de straten van San Francisco rondgaat. Hij geeft voor dat hij gezondheid en sterkte heeft gekregen, door bijna ongekleed in de bosschen te gaan, op vruchtvoeding te bestaan, en veel oefening te nemen. Hij geeft de volgende uitlegging:

„Een jaar geleden wierp ik mijne bedeesdheid van mij en begon mij in het openbaar te begeven zonder hoed of schoenen. Door geen hoed

te gebruiken, laat ik toe dat de krachtstralen uit de lucht en de omgeving — hemelsche stralen, noem ik ze — op mijn hoofd komen en van daar mijn lichaam binnendringen. Door barvoets te loopen, kunnen de minerale onreinheden van het lichaam, die door de voeten naar buiten werken, in den vorm van onzichtbare gassen ontsnappen, zooals de natuur vereischt. Door zoo veel mogelijk van mijn huid aan de zon bloot te stellen, ondervind ik in mijn lichaam de heerlijke uitwerking van den zonneshijn. De huid is in verbinding met de longen, en men behoort de huid aan de zon bloot te stellen, daar men dit niet met de longen kan doen. Het is een groot genoegen, om den regen op de voeten te voelen druppelen, en om door het bedauwde gras te loopen. De electriciteit uit de lucht, die door het hoofd aangetrokken wordt, en de electriciteit uit de aarde, die door de voeten binnendringt, ontmoeten elkander in het lichaam op vrijwel dezelfde wijze als de negatieve electriciteit van de aarde en de positieve electriciteit der hemelen met elkander in de lucht in aanraking komt als zichtbare bliksemstralen.”

Het moge niet raadzaam zijn om zulke uitersten in praktijk te brengen. Maar de beginselen er in opgesloten, zijn overdenking en studie waard.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widdsoe, directeur van het Landbouwkundig Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)
(*Vervolg van bladzijde 280.*)

Deze begrippen dienen dus tot grondslag in de hedendaagsche wetenschap: de onvernietigbare aard der stof, en de tegenwoordige onmogelijkheid om het eene element in een ander om te zetten; de onvernietigbaarheid der kracht, en de mogelijkheid om den eenen krachtvorm om te zetten in een anderen; het bestaan van een (stoffelijk) middel, de ether, waardoor alle deeltjes van het heelal tezamen gehouden worden, en dat de verplaatsing van alle krachtsoorten van het eene deel van het hemelruim naar een ander deel mogelijk maakt. Deze wetten vertegenwoordigen ook de hoofdzaak van alles wat ten huidigen dage van het heelal bekend is bij de wetenschap.

Deze en soortgelijke wetten als eene basis gebruikende, bouwde Herbert Spencer zijn stelsel van filosofie, dat tracht een verklaring te geven van het onophoudelijk veranderen in de natuur. Hij legde zich toe op de wet der evolutie, die in hoofdzaak betoogt, dat de wereld, of eenig gedeelte daarvan of vooruit-, of achteruitgang maakt, en dat de normale werking vooruitgang en evolutie is. Na dat hij dit beginsel heeft ontwikkeld, bekent hij dat een alles-doordringend beginsel de

grondslag moet zijn van deze alles-doordringende werking, en bepaalt dat beginsel als de voortduring der kracht, dat is, de uitoefening — door middel van deze overal verspreide ether — van de algemeene, onbegrijpelijke kracht die zich openbaart als zwaartekracht, licht, hitte, electriciteit, magnetisme, chemische affiniteit, en andere krachtvormen. Al de hedendaagsche wijsgeeren, die volgens rationale methoden hebben gewerkt, zijn tot het eindbesluit gekomen dat de werking van de oorspronkelijke kracht de laatste verklaring is van al de natuurverschijnselen.

Nu, het is een hoogst wonderbare waarheid dat de filosofie door Joseph Smith ingehuldigd al de hoofdpunten van deze grondwetten der natuur bevat en hun het zelfde gewicht geeft als hun door de natuurlijke wetenschappen gegeven wordt. Het schijnt zelfs nog meer wonderbaar, dat, zooals in de vorige hoofdstukken dezer beschrijving is aangeduid, Joseph Smith in de meeste gevallen de werken der wetenschap vooruit is geweest in het bekendmaken van deze grondwetten der natuur.

Bij voorbeeld, de Profeet Joseph verklaarde met den stelligsten nadruk, dat de stof niet vernietigd kan worden, dat zij van den beginne bestaan heeft en altijd zal bestaan. Hij zegt ook, dat de elementen eeuwig zijn. Er is in deze verklaring wellicht een diepe beteekenis, die een nauwkeurig onderzoek wel waard is. Met elementen bedoelt hij ongetwijfeld de verschillende stofvormen in elementairen (grondstoffelijken) staat, zooals ijzer, goud, zilver, enz., en wanneer hij de verklaring maakt, dat deze elementen eeuwig zijn, uit hij misschien eenvoudig de wetenschappelijke waarheid, dat de elementaire vormen der stof niet door eenig bekend middel van den eenen staat tot een anderen herleid kunnen worden. Dit is de plaats niet om voorspellingen te maken, maar het moge goed zijn om den lezer van dit artikel er aan te herinneren, dat Joseph's woorden altijd rijk van beteekenis waren, en dat deze groote profeet Gods in alle waarschijnlijkheid aan de wetenschappelijke wereld heeft kond gedaan dat het onnoodig is om, onder de tegenwoordige toestanden, te hopen dat het ooit mogelijk zal zijn om de grondstoffen in elkander te verwisselen.

Joseph Smith leerde ook, dat de kracht in het heelal onvernietigbaar is. Hij sprak van kracht als intelligentie, en zeide dat intelligentie eeuwig is en nooit geschapen was noch ooit vernietigd kan worden; en hij ging verder, en zeide dat de hoofdvorm der kracht de intelligentie is van hetgeen genoemd wordt de Geest Gods, en dat licht, hitte, electriciteit, en andere openbare krachtvormen eenvoudig uitwerkingen van dien hoofdvorm der kracht zijn. Een bespreking van dit onderwerp kan in de tweede afdeeling van dit artikel gevonden worden.

Verder leert de „Mormoonsche” Profeet, dat de ruimte in het heelal vervuld is met een zelfstandigheid bekend als de Geest Gods, die in al hare eigenschappen onvereenkomt met de ether der wetenschappelijke mannen. Als een woord tot waarschuwing moet gezegd worden, dat

deze Geest Gods niet de Heilige Geest, het derde lid der Godheid, maar eenvoudig het (stoffelijk) middel is, waardoor God in staat is Zijnen wil uit te werken door de gansche uitgestrektheid van het heelal. Volgens de leer van het „Mormonisme” kan de Heere tot ieder deel van het heelal spreken door middel van den Geest Gods, die alle stoffen — beziel of onbeziel — vervult, en door dat middel kunnen ook alle krachtvormen, zooals electriciteit in den vorm van bliksem, of de stille, zachte influistering, naar welk deel ook van het heelal gericht worden. Het is ook een hoogst merkwaardig feit, dat in dit begrip van eene universeele stof die alle dingen samenhoudt, de „Mormoonsche” Profet de heldere denkers en diepste studenten der uitwendige natuur zou voor geweest zijn.

Verder is de hedendaagsche evolutie-leerstelling, die zegt dat de wereld normaal vooruitgang doormaakt, en dat zij òf vooruit òf achteruit moet gaan, in volkomen overeenstemming met de begrippen door den profet Joseph uitgedrukt, en hij aarzelt niet om te leeren dat het slechts door de intelligente werking van den Geest Gods is, dat de levensverschijnselen beheerscht worden. De intelligente werking van den Geest Gods beteekent, in de bewoording der wetenschap, eenvoudig de werking van den oorspronkelijken of hoofd-krachtvorm op de overal verspreide ether; dus ook hier is de „Mormoonsche” profet in volkomen overeenstemming met de geleerdste der hedendaagsche wijsgeeren, en zooals in andere hoofdstukken is getoond, is hij hun vele jaren voor geweest.

Indien de natuurkundigen van den huidigen dag zich een God voorstelden volgens de best bekende wetenschappelijke feiten, zouden zij het bestaan aannemen van een groote centrale macht, die volgens bepaalde beginselen, en door middel van de overal verspreide ether, kracht in het luchtruim uitzendt. Dit is juist het „Mormoonsche” standpunt. Volgens de „Mormonen” is God het grootste van al de verstandige wezens. Door Zijn verstand en wil bestuurt Hij het heelal, door iedere kracht die Hij moge verkiezen door middel van den Geest Gods naar verschillende deelen van het luchtruim te zenden. Door dat zelfde middel kan ook andersom ieder gesproken woord bij den regeerenden God bekend zijn.

De gelijkheid tusschen den bouw van het fundament der moderne wetenschap en dien van de philosophie van het „Mormonisme” is zoo sterk, dat zij ten slotte overtuiging brengt aan alle oprechte, onbevooroordeelde menschen. Men kan op deze feiten geen logica toepassen en tot een begrip komen, hoe de ongeleerde jongeling-profet zijne kennis verwierf. Men moet aannemen, dat er in het „Mormonisme” iets is dat de menschelijke macht overtreft; wat in de wetenschap de menschelijke macht te boven gaat, is eenvoudig iets dat nog niet bekend is, maar dat niet noodzakelijkerwijs verschilt van hetgeen de mensch nu reeds bezit.

(Wordt vervolgd.)

VAARWEL.

Aan

mijn teerbeminden VRIEND, van wien mij, ofschoon ik hem dikwijls zwart gemaakt heb, nog nooit een gramstorig woord ter oore gekomen is: mijn LESSENAAR op het Zendingskantoor te Rotterdam.

Vaarwel, vaarwel mijn waarde!
Getrouwe Lessenaar!
Mijn beste Vriend op aarde,
Het afscheidsuur is dáár.

Je vriend gaat je verlaten,
't Valt vrees'lijk hard, maar och,
Al kon je als Brugman praten,
Kras hè? dan ging-ie tòch.

Hij denkt naar Salt Lake City,
Naar Utah heen te gaan;
Het ga je goed, dat bidt-ie....
Daar valt zoowaar een traan!

„Salt Lake” is *Zoutmeer*, weet je,
En „City”, Vriend, is *stad*.
Zoo voeg ik weer een beetje
Toe aan je kennisschat.

Je vriend gaat heen; een ander
Biedt je de vriendschapshand.
Mijn bede: steunt elkander,
Blijft in een hechten band.

Een hechten band, veel taaier
Dan die van ons, daar dan
De „Ster” als waarheid-zaaier
Steeds beter worden kan.

Want dát is toch het streven,
Dat staag ons heeft bezielde,
Zoolang die band ons leven
Als één verbonden hield.

Je vraagt of ik zal schrijven?
'k Beloof het niet: zooveel
Zag 'k in gebreke blijven,
Dat ik er niet mee speel!

Maar 'k zal steeds aan je denken,
Ginds in dat verre oord,
Waar tempelspitsen wenken —
'k Beloof het je op mijn woord!

Vaarwel... waarom gezwezen?
Krijg ik geen heilgroet na?
Ook goed — ik kan er tegen!
'k Blijf tòch

Je Vriend,

I. K.

I N H O U D:

Stralen van Levend Licht	Blz. 289	De Mensch is slechts een Rentmeester	Blz. 300
Het Oordeel van een Rabbijn over Jezus	„ 294	Terug tot de Natuur	„ 300
Russische Kloosters	„ 296	Joseph Smith als Natuurkundige	„ 301
Oud-Testamentische en Moderne Besprenging	„ 297	Vaarwel	„ 304

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.